

Florat. 29^c

SPECIMEN
VRBANITATIS
HORATIANAE.

AVCTOR.

IOANNES FRIDERICVS DEGEN.

ERLANGAE
LITTERIS WALHERIANIS MDCCCLXXIV,

СПЕЦИАЛЬНЫЙ
СИГНАТИКА ВЪ
ЭАИАИТАЯОН

ВЪДОВЪ
ДѢСЕКЪ РИДЕРИЧАС

ЕДИНСТВЕНЫЙ
СИГНАТИКА СЪ

SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO
OMNIS SILENTIUS IUDICI
DOMINO
SACRUM CLAVES - OMNIS DEUS ETATUR
CHRISTIANO
FRIDERICO CAROLO
ALEXANDRO

MARCHIONI BRANDENBURGICO BORVSSIAE SILESIAE MAG.
DEBVRGI CLIVIAE IVLIACI MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSV.
BIORVM ET VANDALORVM MEGAPOLEOS ET CROSSAE DVCI BVRG.
GRAVIO NORIMBERGENSI PRINCIPI HALBERSTADII MINDAE CAMI.
NAE VANDALIAE SVERINI RACEBVRGI ET MVRSII COMITI IN SAYN
ALTENKIRCHEN ET WITTGENSTEIN ITEM GLACAE HOHENZOLLE.
RAE MARCAE RAVENSBERGI ET SVERINI DYNASTAE LIMBVRCI
ET RAVENSTEINII NEC NON TERRARVM ROSTOCHIEN.
SIS ET STARGARDIENSIS REL. REL.

CIRCULI FRANCONICI SVPREMO BELLI DVCI ET DVARVM
COHORTIVM PRAEFECTO REL.

PATRI PATRIAЕ
INDVLGENTISSIMO

VNIVERSITATIS SVAE FRIDERICO-ALEXANDRINAE

PALLADIO

LITTERARVM STATORI PRINCIPI OPTIMO MVNIFICENTISSIMO

HOC SPECIMEN

SUMMAE RELIGIONIS ANIMIQVE MAXIME SVBMISSI

PIGNVS ET SACRVM ESSE IVRET

SERENISSIMI NOMINIS

CULTOR DEVOTVS

IOANNES FRIDERICVS DEGEN.

Horatium felicissimum Pindaris æmulum non solum
ob gratiam ingenique et orationis foecundita-
tem, sed in primis ob *urbanitatis*, qua omnia fe-
re carmina scite condidit, dulcedinem et lectitandum esse
et, quantum fieri possit, imitandum, optimi bonarum litte-
rarum interpretes iam bene animaduerterunt: in quibus fue-
runt, qui viam struerent, qua ad faciliorem virtutis illius
Horatii maxime propriae intelligentiam peruenire possemus.
Laudandus hic est prae aliis Cl. SCHIRACH, qui pro eleganti,
qua floret, litterarum Romanarum cognitione in Índice phi-
lologico-critico Horatii, Terentii Phaedrique interpretatio-
ni dicato Vatis Venusini urbanitatem primis quidem lineis
in tabula quasi describere studuit. Deinde Cl. WALTHER
in Dissertatione quadam eleganti, multa, quae ad urbanita-
tem veterum in primis vero Ciceronis pertinerent, egre-
gie explicuit a). Cum autem ab instituto nostro alienum
sit, neque plagellarum angustiae permittant, de omni Ho-
ratii urbanitate latius disputare; lectores, qui pleniores
atque uberiorem huius rei cognitionem cupiant, ad scripta
supra laudata saepius ablegabimus. Etenim in animo nobis
non est adeo late expatiari, sed in tanta multitudine,
quam ingenium Horatii feracissimum protulit, flores quosdam
tantum decerpere. Nec vacat omnes quidem eiusmodi, qui
bus carmina illius splendeant, quasi illuminare virtutes, sed
quasdam, quantum pro virium tenuitate fieri poterit, vt-

A 3. cun-

a) Prodūt ea Halae 1772.

cunque adumbrare. Prius autem quam rem ipsam tractare suscipiam, antea quaedam, quae de potestate ac notatione vocabuli *urbanitas* dici possint, quo melius tum disputatio procedat, praemittenda esse puto.

Mihi quidem auctoritate *Quinctiliani* praestantissimi illius dicendi magistri suffulso tam in deriuandi similitudine, quam in ea, qua tum vocab. *urbanitas* vulgo innotuit, tribuenda virtute Romani Graecos imitati videntur. Graeci nempe ab *āsu* i. e. *vrbs* *Athenae* deducunt voc. *ἀσεῖος*, *ἀσεῖρυος*, *ἀσειότης*, *urbanus*, *festiuitas*, *urbanitas*, verbumque *ἀσείζειν* *festuum esse*, quod *Hesychius* b) sub voc. *ἀσείζεται* interpretatur, *ἀγλαιζεται*, *ωραιζεται*, *κομψευεται*, propter ea quod Athenis, quae *κατ' ἔξοχην* *āsu* nominantur, consuetudinis venustas, morumque elegantia summo studio excolebantur. Opponunt τὴν *ἀσειότητι* τὴν *ἀγροκτλαντ* *ruficitatem*, quae est absurda illa atque inelegans viuendi ratio, in iudiciis, dictis factisque c) a Theophrasto elegantissime descripta, et quam *Stobaeus* sic interpretatur: *ἐσίν* *ἀπειρίᾳ* τῶν *κατὰ πόλιν* *ἔθῶν* *νομιμῶν* d). Hesychius *ἀγροκότατον* explicat *ἀπαιδευτότατον*, *hominem ab omni institutione* (liberali) *alienum*. Eodem itaque modo Romani voc. *urbanitas*, id quod facile effici potest, ab *vrbe* deriuant, quod *vrbs* i. e. *Roma*, quo, quidquid fuerit elegantiarum ac venustatum, confluxit, et quae vt situs iucunditate, amplitudine, magnificientia, ac aedificiorum pulcritudine in primis nobilis, sic quoque, sentina populi excepta, morum suavitate, exquisitaque viuendi elegantia ceteras Italiae ciuitates antecedere videbatur. Inde hominem politum, elegantem, bene compositum, sermonis lepore insignem, Romani quoque dicunt *urbanum*, interdum quoque *ciuilem*, licet voc. *urbanitas* potestas, quae viuendi dicendique venustate cernitur, quamque in patrio sermone vocab. *Artigkeit* vtcunque quidem ex-

b) Tom. I. p. 582. Ed. Alberti.

c) Vid. cl. Fischer in Ind. ad Theophr. Charact.

d) Plurimis de *ἀγροκτλα* disputat Casaubonus ad Theoph. Charact. Cap. IV.

exprimit, Quintiliano Ciceronis demum tempore subiecta fuisse videatur e). Quod autem ad ipsam et propriam vrbanitatis vim adtinet, *Fabius* f) postea quam Domitii Marci, qui de Vrbanitate librum temporis iniuria amissum conscripserat, aliorumque plurium sententias adulterat, eam ita explicat: “ Meo quidem iudicio, inquit, illa est *urbanitas*, in qua nihil absonum, nihil agreste, nihil inconditum, nihil peregrinum, neque sensu neque verbis, neque ore gestuue possit deprehendi: vt non tam sit *in singulis dictis*, quam *in toto colore dicendi*: qualis apud Graecos atticimus ille redolens Athenarum proprium saporem, — — Atque hac a Quintiliano, erudite atque subtiliter disputata, quamquam praecipue quidem ad oratoris virtutes officiaque et vitae elegantiam pertinent, ad rem tamen nostram, quae in explicanda Horatii vrbanitate versatur, multum facere mihi videntur. Iuuabit praeter ea duo ex Epistolis Ciceronianis excitare loca, quae in significatione *urbanitatis* inuestiganda, qualem in Horatio nostro explicabimus, classica censemur. Prior locus, in quo magna est vis ad sententiam nostram firmandam, est pars Epistolae VII. Libr. III. ad diuersos: “ Quaeso, etiamne tu has ineptias, homo, mea sententia, summa prudentia, multa etiam doctrina, plurimo rerum usu, addo *urbanitatem*, quae virtus, vt Stoici rectissime putant, ullam Appietatem aut Lentilitatem valere apud me plus quam ornamenta virtutis existimas? „ Ex quibus Tullii verbis in orationis serie paullo adcuratius consideratis patet, *urbanitatem* Ciceroni hic esse nihil aliud, quam politissimam consuetudinis morumque elegantiam, quam patrio sermone dicimus: *Feine Lebensart, Artigkeit im Umgange.* Alter locus ad sententiae

e) Instit. Or. L. II. p. 51. ed. Harles V.C. vid, quoque cl. Schirach ad Orator. Cic. p. 91. et Dif- f. Waltheri p. 12. *Urbanus* minus usitata significatione o- currit apud Plin, L. II. Epist.

17. ubi denotat eum, qui vitam vrbanam nimis amat, auersus a rure. Vid. Corte ad h. l.

f) Instit. Orat. Lib. VI. Cap. 3. p. 446. ed. mem.

tiae nostrae probationem insignis reperitur in Epist. VIII. eiusdem libri: “Hic multa simul cogitauit, primum, te hominem non solum sapientem, verum etiam, ut nunc loquimur, *urbanum*. — „ Hic locus, cui, vti mihi quidem videtur, maior inest vis ad illustrandam sententiam nostram, docet, *urbanitati illi praeter liberale vitae genus viuendique elegantiam, quandam adiunctam esse animi integritatem, siue vera sit, siue simulandi arte occulta.*

Et vero in illa *urbanitate* morumque facilitate hominis dignitati maxime consentanea, ac inimica ferae isti atque agresti viuendi rationi magna omnino pars inest humanitatis, et incredibilis quaedam dulcedo vitae humanae, qua distamus a bestiis. Cernitur autem illa in primis iudicii quadam libertate, sed facili ac eleganti. Deinde, quantum fieri potest, semper p^raefert se fert in omnibus de re quacumque ferendis iudiciis pudorem, prudentiam, comitatem, benignitatem, neque, ab omni censendi seueritate aliena, committit vñquam, vt alteri aliquis offenditionis sensus relinquatur g). Cuius egregiae virtutis haud scio an maximus et felicissimus artifex iure habendus sit Horatius, cum in omnibus eius poeseos monumentis, tum in eo praesertim carmine, in quo specimen *urbanitatis* iam dare nobis proposuimus.

Est autem illud Libr. I. septimum, quod cecinit optimus poeta *Munatio Plancus Consulari*. Ex singulari illustris huius viri ingenio atque notatione, et ex temporum, quibus bellorum ciuilium tempestate iactabatur, varietate elegantia Horatiana deducenda videtur. Plancus enim, praeterquam quod adscendit ad summum gloriae honorumque gradum b) vir quidem fuit sagacissimus, at se ipsum mirifice

g) Vid. doctiss. *Ernesti* in Ind. *Ciceron.* sub vocab. *urbanitas*, et Cl. *Walther* p. 17.

b) *Dacierius*, in animaduer-

sionibus ad hanc oden, inscriptionem adfert in Planci honorem factam: *L. Munatius. L. F. L. N. pron. Plancus Cos. Imp. iter.*

fice amans, acerbus in inimicos, inconstans ac mobilis, crudelis interdum *i*), mollis tamen et muliebris *k*). Accessit ad animi inconstantiam, quod Pompeianis partibus antea addictus, Augusti fautoris gratia excidit, quo factum est, ut moerore agitatus de voluntario exilio, ac fortasse *Mystylenen* aut *Rhodōn*, quo antea Marcellus se contulerat *l*), proficisci cogitaret. Quae caussa fuit, cur poeta noster eden hanc componeret, qua, dubito, an quid venustius atque urbanius haberi possit. Atque *Sanadon* Horatii interpres venustus atque in primis elegantiae pulcritudinisque sensu imbutus egregie de hac ode sentit et scribit: “ Il y a, inquit, du nombre dans la versification, du naturel dans le stile, de la Poësie dans l'invention, *et de la justesse dans la conduite*. Mais sa principal beauté consiste dans l'adresse du Poëte, qui pour donner plus de relief à sa morale l'autorise par le suffrage d'un des anciens Héros de la Grèce „ *m*). Reuocare poeta conatur a consilio suo Plancum, et agro Tiburtino ob praecipuam amoenitatem exuli tamquam domicilio commendato et adjuncto Teucri exemplo, ad voluptatem animique hilaritatem exhortatur.

Qua autem via optimus poeta ad mentem suam intelligendam deducit Plancum? An ab initio quidem per ambages,

iter. VII. vir. Epulon. Triump. ex. Roetis. Aedem. Saturni. fecit. de. manubiis. Agros. diuisit. in. Italia. Beneuenti. in. Gallia. Colonias. ceduxit. Lugdunum. et. Rauricum.

i) Suum ipsius fratrem Plancum Plotium proscribi iussit. Vell. Paterc. L. II. 63. 67.

k) Fuluiiae ex Italia fugienti comitem se praebuit. Idem. l. c.

Plancus ingenii sui imaginem, non conuenienter ei, quam Velleius L. II. 83. reliquit delineatam, descripsit passim in litteris ad Ciceronem. Vid. Epist. Cic. ad Diuers. L. X.

l) Cic. Epist. ad Fam. Lib. IV. 7. adde Gesnerum in argumento. odiae huic in editione sua praefixo.

m) Vid. eius Poësies d'Horage. à Paris 1756. Tom. II. p. 91. B

bages, et tandem aperte id fecit, ne maiori, quam iuslum
esset, perturbatione adficeretur? Fecisset vero, nisi cum
tristi eoque polito exule egisset. Temerene nec caute
confilium profert? Id quidem de Horatio omnis verae vr-
banitatis exemplo expectari non potest. Sapientia itaque
vatis boni cum summa vrbаницate coniuncta ex eo maxi-
me elucet, quod Plancum eleganter, praeterque opinionem
in medium rem dicit, villaque Tiburtina p[ro]e Mytilene Rho-
doque, aliorum exulum domiciliis, laudatis, reliqua ita
exposuit, vt callidus atque eruditus Plancus Horatii men-
tem facili coniectura adsequi posset.

Laudabunt alii claram Rhodon aut Mytilenew

Eleganter poeta Rhodon et Mytilenen Epheso, Corintho,
Thebis, Delphis praenittit, atque in carminis initio ponit,
propterea quod ante Munatum exules in eas vrbes iam
confugerant. Neque tamen diu moratur in longiore vr-
bium illarum descriptione, ne per illam, quam procul qua-
si ostendit, notionem migrandi odiosam, ad Planci moero-
rem accessionem fieri iubeat. Sed in vocab. *clarus* paul-
lum nobis insistere liceat. Fuerunt enim neque desunt ad-
huc, qui *claram Rhodon* idem esse velint ac *celebrem, il-*
lustrem Rhodon, das berühmte Rhodus. At hic ab inter-
pretatione virorum alioqui laude mea superiorum discessio-
nem facere mihi liceat. Quodsi enim epitheta reliquis vr-
bibus adiecta consideremus, poetam deinde hominem ele-
gantissimo ingenio praeditum et doctrina liberali politum
perpendamus; longe aliam atque augustiorem virtutem huic
vocabulo subiiciendam arbitramur. Reliqua enim epitheta
vel situm siue naturam vrbium exprimunt, vel ad fabulo-
sam earum antiquitatem adludunt. Sic *bimaris*, quamuis
audacter sit dictum et ad Graecum αιμφιθαλασσιος expressum,
situm Corinthi intra Sinum *Crisiaeum* et Sinum *Saronicum*
positae describit. Sic Baccho Thebas et Delphos Apollini
sacras

B

sacras celebrat. Atque haec omnia de illis vrbibus ob singularem quandam vel honoris vel virtutis famam dicuntur: itaque *clarus* non vniuersam Rhodi praestantiam seu celebritatem, sed pariter peculiarem ac separatam aliquam Insulae dignitatem significare videtur. In cuius autem rei veram explicacionem nescio an feliciter adferri possit fabularis illa Rhodi oriundae narratio, ad quam Flaccus more suo forsitan adulat. Est vero haec: Iupiter quum distribuisset terrarum orbem, Soli absenti nihil relinquebatur. Qui cum rediens nihil sibi addictum vidisset; insulam Rhodon, quae adhuc vndis submersa iacebat, e mari protraxisse fertur. (Inde Lucianus eam πόλιν τηλίς nominat.) Accedit quod, Scholia ad hunc Horatii locum notant, *Rhodon Soli semper esse expositam, neque unquam coelum ita nubibus obductum, ut solis splendore illustrari non possit.* Malim itaque *claram Rhodon interpretari, lucidam, splendentem Rhodon, das lichte, schimmernde, glänzende Rhodus* n). Iam pergit vates optimus, neque plures adpingere lubet colores vrbibus primis, quibus vel tantum recensitis, quod principes positae sunt et ceterarum quasi chorum ducunt, Planco iam satis dixisse sibi videbatur Venusinus noster elegantissimus. At non subito neque via recta moestam exulis mentem ab acerbiori Mytilenes memoria ad dulcissimam Tiburis terram rapit: sed plane hic Planco adcidit idem, quod homini adcidere quotidie videmus, quem eius familiaris aut necessarius seu nimio labore defatigatum seu fortunae cuiusdam aduersitate perturbatum atque oppressum, tristitiae depellendae ac seueritatis mitigandae causa ad ambulandum inuitat, eumque per suauissimas ambages, quo melius intra longioris temporis interualla animum eius capere possit, modo per opacos arborum ordines, modo per prata colorum varietate amoena ad locum usque ducit, ubi dolores amici va-

B 2

riis

n) Hunc nostrum locum imitatus *Martialis Lib. IV. 55. XIV. cit.*

68. Rhodon quoque *claram* di-

riis sermonibus aut exemplis oculo subiectis vunc mitigatos arcere, et, quantum fieri possit, grauiorem aegritudinem consolando lenire queat. Nec solum vero, quo melius Munatii animus varie quasi depastus relaxetur, oculorum aut sensuum vniuersorum oblectamentis inhaeret, sed ad ingeniorum delicias ac voluptates adsurgit.

Sunt quibus unum opus est, intactae Palladis urbem
Carmine perpetuo celebrare —

Astute et callide Flacce! videris, dum de carminum diversitate dicere instituis, bonum exulem ab argumento tuo alienare, is vero sensim eo, vbi animum tuum, adhuc quidem nondum plane detectum, mox vero eleganter explicitum, cognoscet, se deductum videbit. Sed ad vocabulum *vrbs* quaedam non plane, vti mihi quidem videtur, notatu indigna adiicienda puto. Quidam enim iisque illustres carminum Venusinorum interpretes, qui non ignorarint quidem, sed tamen hic non cogitasse videantur, Lyram Romani in nostro loco Graece resonare, *urbem* in *arces* mutandam censuerunt. Bentley, criticus acutissimus, permulta quidem loca nostro similia adfert, vbi Mineruae aedes dicuntur *arces*. At sunt, quod probe animaduertendum, ex poetis desumpta, qui non tam sollicite, vt Flaccus, linguam ad Graeciam componere atque exprimere consueuerunt. Sanadon, cuius mira est sententia, j'ai mis inquit, *arces* au lieu d'*urbem* que portent les éditions, et qui est apparemment la glofe d'un grammairien — — L'expression en est même plus juste o). Dubito profecto, an vere. Rem igitur paullo adcuratius cognoscamus.

Equidem nihil omnino mutandum puto, sed laudo poetam, qui hic sine dubitatione posuerit *urbem*. Athene-

c) In animaduersion, ad h. l.

nientes enim arcem suam Palladi sacrām nominarunt πόλιν.
Aristoph. *Lysistr.* v. 759.

'Αλλ' ἐ δύναμαι γωγὸν οὐδὲ ποικᾶσθ' ἐν πόλει
 'Εξ ἐ τὴν ὄφιν ἔδον τὴν οἰκεցόν πότε.

ubi Schol. ἐν πόλει interpretatur ἐν τῇ ἀκροπόλει. *Bergler* ad Aristophanis *Plutum* v. 772. locum ex *Euripidis Ione* laudat, vbi Athenarum *ark* Θεᾶς πτόλις dicitur. Inde quoque Minerua πολιάς Ἀθήνη adpellata est, quasi Dea tutelaris, quia arci praeerat p). Forte arx Atheniensium per ellipsin dicitur πόλις pro πόλις ἀκρά. *Hesychius* enim πόλις ἀκρῆ interpretatur ἀκροπόλει. Vrbem vero ipsam, Athenas puto, dicebant ἄστυ, quod egregie elucet ex *Aelia-ni Var. Hist. IV-25.* Ἀπολιπών γὰρ τὸ ἄστυ, καὶ κατελθῶν εἰς τὸν Πειραιῶν — vbi *urbs* opponitur *Pyraeo*. Scholastes ad Aristoph. *Plut.* v. 1176. Ἐν ἄστει, inquit, Σωτῆρος Δίας τιμῶσιν, ἐνθα καὶ Σωτῆρος Δίὸς ἐσὶν ιερόν. Non dicit ἐν πόλει, sed urbem ipsam significaturus ἐν ἄστει q). Inde quoque ἄστος *civis*, qui in astu habitat r). Ex quibus itaque lectionem *urbem* et Horatio, qui ubique fere, quantum fieri possit, Graecam imitatur loquendi consuetudinem, potius conuenire, et quamdam audaciae speciem prae se ferre; facile adparere puto. — Iam pergit homo venustus, alii dicant *aptum equis Argos*, ditesque *Mycenas*,

*Me nec tam patiens Lacedaemon
 Nec tam Larissae percussit campus opimae*

B 3

Quam

p) vid. *Perizon.* ad *Ael. Var.* Hist. II. 9. p. 73.

q) Vid. *Hemsterh.* ad h. l. et *Bacchius* ad *Xenophont. Oecon.* p. 34.

r) Plura de πόλει arce et ἄστε urbe ipsa disputant ill. *Harles* ad *Corn. Nep.* p. 27. *Hemsterhus.* ad *Aristoph. Plat.* v. 772. et *I. Vossius* ad *Hesych. T. I.* p. 582. Ed. *Alberti*.

*Quam domus Albuneae resonantis
Et praeceps Anio, et Tiburini lacus, et vda
Mobilibus pomaria viuis. —*

Quis hic non rursus miratur callidum, at verecundum va-
tem! Omnes, quas antea dixit, vrbes terrasque, celebra-
tis quibusdam tantum earum virtutibus, transiliit, quo
Plancus in Tiburtinae potius villae descriptione omnem
mentem et cogitationem figeret, illamque exulandi confu-
gium deligeret. Tabula iam villae eius amoenissimae abso-
luta grauiorane ac maiora ipse addit poeta inuitamenta,
quae animum tristem a Rhodo ad domum Albuneae defle-
stant? Acquiescit in hac descriptione elegans homo: vr-
banitas tacere iubet, et ea, quae in animo ipsius agitan-
tur, aculeos in animo Planci relinquere, atque adeo suffice-
re sibi videbantur. Neque enim ab huius tabulae, comita-
tem vrbanitatemque residentis, adspectu exulem nulla dul-
ciori affectione motum esse omnino discessurum, poeta non
confidit. Flaccus autem omissis, quae in animo reclusa ha-
bere melius duxit, spiritu quodam quasi adflatus, audacior
exsurgit, celeriterque in alia transit, quo factum est, vt
nullum omnino sententiarum vinculum esse, et poeta nouum
carmen orsus quibusdam videretur. At re paullo adcuratius
aestimata, si ad mentem poetae diuiniorem, saltusque poe-
tis familiares animum adpellimus, egregius cognoscitur artifex,
et ex sententia sequenti ea, quae antea tacuerit ani-
mo commoto homo diuinus, facile coniici possunt. Dice-
re nempe voluit Plancus, et dixit sane, sed vrbanitatis qua-
si velo obtegit, omnes Graeciae vrbes suavitate a Tibur-
tina sua villa superari. Ad hanc itaque configiat, eam ex-
ulandi domicilium sibi eligat, ibi aegritudini et curis vino me-
deatur. Fieri enim posse, vt breui tempestates, quibus se
iactari putet, componantur s). Verum haec εὐθεος poeta
omit-

s) Bene huius saltus elegan- tiam exposuit Klozius in Opus-
cul.

omittit, adiuncta statim sublimi atque splendida comparatione a turbido vento desumta, qui non semper imbres parturit, ac perpetuas trahit tempestates. —

— — — *Sic tu sapiens finire memento
Tristitiam, vitaeque labores
Molli, Plance, mero.*

Ecce vrbannitatem, summumque poetae artificium! Quam scite intexuit Planci laudem! Quam eleganter in animum Planci insinuat! *Sapiens* illud nonne mulcentem ac blandam laudem in moestum exulem effundit? Laudat quidem poeta amicum, neque vero, quod boni viri est ac animi pulcritudinis sensu imbuti, luxuriatur in recensendis eius virtutibus. Sufficit iam, eum esse *sapientem*, (quod vocabulum num h. l. philosophiam Epicureorum, aut Stoicorum redoleat, nec ne? non est quod definiamus) quem non deceat inconstantia, qua hoc leui tristitiae ac vitae laborum onere statim oppressus a virtutis studio animique laeti et cedere nescii laude abripiatur ^{t)}). Bene dicit *Dacierius* ad h. l. Si nous savions toutes les particularites de la Vie de Plancus, nous saurions dans quelle occasion Horace lui donnoit ce bon avis — Id vero facile concipi potest, bonum consularem, quod haec Horatius scripsit, summae aegritudinis atque animi inquieti veluti stimulis fuisse agitatum. Itaque ad constantiam ac animi fortitudinem eum denique adhortatur. At politum atque urbannum hominem ne ipsius adhortatione offendere videatur, exemplo Teucri proposito mentem et consilium suum declarat

cul. varii argumenti pag. 138. in Prolusione de artificio atque ornatu Epistolae Pauli ad Philem.

t) De huiusmodi veterum artificio egregie disputat *Ill. Harles* 147. sq.

231

clarat ^{a)}, et, quod ipsum audaciae Horatianae luculentissimum est specimen, commoto animo in enarranda Teucri historia euagatus, Plancum secum rapit, ac finita eius historia et fictione orationis ad socios poetica, carminis finem ponit. Tantum vero abest, vt ipse Munatium ad curas vino omnino pellendas excitet, vt ne Teucrum quidem aegritudinem bibendo extinxisse commemoret, sed tantum dicit, *Teucrum Bacco socios bono animo esse iussisse.* Qua in re vero ipsa adhortatio, vt Plancus animum exhibaret bonoque sit animo, latet, id quod elegans Plancus facile suspicari, et mentem Horatii intelligere poterat.

Ex his itaque breuiter quidem disputatis facile adpare-re puto, non audiendum esse Sanandonium, qui elegantem hanc oden dissecandam arbitratur. Argumenta vero, quibus sententiam suam firmare studet, tanto viro et alioquin eleganti interprete minus digna, iam recensere, neque ope-rae pretium videtur, neque plagellarum, quibus circumscripti sumus, angustiae permittunt.

^{a)} De historia Teucri vid. Schol. ad h. I.

Datum der Entleihung bitte hier einstempeln!

29. M 1996

29. Jr 398

SACHSISCHE LANDESBIBLIOTHEK

2 0310926

III/9/280 JG 162/6/85

Akt. Abt. A 375

